

Ineke Dijkhuis
Verloren uren

Coverontwerp: POETICO

ISBN: 9789403745787

POETICO 2024

© Ineke Dijkhuis

Verloren uren

*mijn lege handen
wil ik vullen
met uren
die van mij zijn
alleen van mij*

*de uren
vliegen voorbij
ze laten me
eenzaam achter*

*wacht, wacht toch
wacht op mij*

*verloren uren
vandaag, gisteren
alle dagen
van mijn leven*

*verdriet
opgesloten in
verdwenen uren*

*ik wacht, wacht
wacht al zo lang*

*en omarm
troostend
het kwetsbare kind
in mij*

Oorverdovend

*het oorverdovende geluid
in haar hoofd
dreunt en dreunt*

*het geluid gaat
door haar merg
en been*

*haar strakgespannen zenuwen
zijn als koorden aan elkaar
vastgeknoopt*

*ze pakt haar gevoelens
negeert systematisch
het zachte gejammer*

*legt haar emoties
in geluiddempende verpakking
op de plank in de donkere kast*

*tevreden loopt ze naar haar
emotieloze leven
in oorverdovende stilte*

Het scherm

*Er wonen heel veel schermen
In de straten van de stad
Ze mailen met elkaar
En appen over dit en over dat*

*Ze hebben mooie namen
Smartphone, laptop en tablet
Er is ook een grote broer
Die wordt op een bureau gezet*

*De grote schermen kijken
Niet op de kleintjes neer
Ze weten allemaal hetzelfde
Geen verschil in kennis meer*

*Als één scherm opeens iets kan
Dan kunnen ze dat allemaal
Competitie is niet nodig
Het is gewoonweg ideaal*

*Ze maken zich niet druk
Of ze mooi of lelijk, dik of dun zijn
Ze gaan niet naar de kapper
En ze doen niet aan de lijn*

*Ze maken ook nooit ruzie
-Ik weet lekker meer dan jij-
Omdat ze allemaal hetzelfde weten
Is dat er nooit meer bij*

*Dat zou de mens ook moeten leren
Geen ruzies meer, geen afgunst en geen nijd
Want weet je, we zijn goed zoals we zijn
Je zal het zien, dit recept dat werkt altijd*

Aan de oever

*aan de oever van het meer
op een bankje tussen ruisende bomen
een man en een vrouw met
daartussen hun kapotte dromen*

*het water kabbelt rustig voort
zoals hun leven ook ooit was
het onvoltooide heden ligt nu
vertrapt in het gras*

*hun dagen zijn nooit af
zitten vol met lege gaten
elke dag opnieuw proberen om
toch te blijven praten*

*moeizaam woorden herkauwen
nauwelijks kunnen slikken
zo vol van opgekropte onmacht
dat ze bijna stikken*

*het bittere verdriet
voor beiden onverteerbaar
hun enige zoon verloren
door oorlogsgeweld
begin dit jaar*

Avond

*de stad in de avond
met zijn verlichte ogen
laat de eenzamen
in het donker hunkeren*

*hunkeren naar het licht
uitnodigend stralend
in de duisternis van de
buitengesloten mens*

*in het onthullende licht
wordt de verborgenheid fel
aan flarden gescheurd
een doel voor zoeklichten*

*het licht in de nacht
vriend in vredetijd
vijand in oorlogstijd*

Kamers

*In mijn hoofd zijn heel veel kamers
Enkele deuren zijn op slot
Die kamers blijven meestal dicht
Ze komen niet aan bod*

*De kamer met verdriet van vroeger
Die gaat maar even open
Er moet nog wat verdriet bij in
En dan heel snel weer verder lopen*

*De kamer met de vele angsten
Daar kan bijna niets meer bij
Soms ontsnapt er eentje
Die is dan helaas weer vrij*

*En dan de kamer met emoties
Die is vaak propvol
Er wordt van alles ingestouwd
Het is echt te dol*

*'t Opruimen van mijn kamers
Dat is dus echt wel nodig
De bezem moet er even door
Dat is beslist niet overbodig*

*En als de kamers in mijn hoofd
Weer opgeruimd en leeg zijn
Dan worden ze weer volgestopt
Met nieuw verdriet en nieuwe pijn*

Herfstklanken

*herfstklanken
dansen met de regen
als zilveren klokjes*

*klinkt het adagio
meeslepend en ontroerend
de natuur houdt haar adem in
tot het crescendo klinkt*

*van een symfonie die met
fijne penseelstreken een overweldigende
kleurenpracht schildert
de geboorte van de herfst*

Tijdelijke uren

*met flarden en rafels
aan elkaar vastgebonden
nare langdurende uren
kruipen traag voorbij*

*met bellen en toeters
uitgelaten zwaaiend
blijje kortdurende uren
rennen snel voorbij*

*met beide handen
worden rustige uren
voorzichtig vastgepakt
opgeborgen voor later*

*voor later
als een paar extra uren
het verschil kunnen maken*

*tussen het wel of niet accepteren
van dat wat niet veranderd kan worden*

Halloweentocht

*Tijdens de Halloweentocht
lopen de heks en het spook
anoniem naast elkaar
en dat is maar goed ook*

*Ze kunnen elkaar
niet luchten of zien
maar dat verandert
tijdens Halloween*

*Ze weten van elkaar
niet wie of wat ze zijn
hebben samen de grootste lol
en dat kost ze geen centje pijn*

*Was het in de wereld
maar vaker Halloween
waar iedereen een vriend is
verkleed en anoniem*

*De oorlogen zouden stoppen
omdat iedereen kon zien
dat vrede dus mogelijk is
en niet alleen tijdens Halloween*